

РЕШЕНИЕ

№ 4669

гр. София, 12.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3535** по описа за **2023** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ (ИАМН), чрез гл.юрк. Т. П., срещу Решение № 169 от 11.01.2023 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 130 – ти състав по нахд № 11594/2022 г., с което е отменено Наказателно постановление (НП) № НП-77 от 19.08.2022 г., с което на „Многопрофилна болница за продължително лечение и рехабилитация (МБПЛР) С.“ ЕООД на основание чл.221, ал.2 от Закона за здравето (ЗЗдр) е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. нарушение на чл.86, ал.1, т.1, вр. чл.81, ал.2, т.4 от ЗЗдр.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на процесуалния и материален закон и необоснованост. Касаторът поддържа, че отмененото НП е издадено в съответствие с чл.57, ал.1, т.5-6 от ЗАНН при идентично описание на нарушението в АУАН и НП и неговата доказаност. Счита, че липсва противоречие между събраните гласни и писмени доказателства, които в своята съвкупност установяват извършено нарушение от страна на лечебното заведение, което е изисвало и получило от пациента заплащане за социални дейности, които не

са предоставени в пълен обем. С това заплатената стойност на услугите не съответствала на нормативно разрешените допълнителни услуги, регламентирани в чл.2, ал.3 и чл.24а от Наредбата за осъществяване правото на достъп до медицинската помощ (НОПДМП). Твърди, че не се касае за услуга по чл.24а от НОПДМП, а за допълнително дължима от пациента такса, определена на база „Индивидуална оферта за комплексни медицински услуги“, която не кореспондира с получената от него медицинска помощ. Счита, че това нарушение правилно е квалифицирано като такова на икономическите права на пациента, обявено за наказуемо с приложената санкционна норма. Твърди нарушение на чл.46, ал.1 от Закона за нормативните актове. Излага съображения за неприложимост на чл.28 от ЗАНН. Касаторът претендира съда да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и по същество на спора да потвърди процесното НП, като присъди юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът „Многопрофилна болница за продължително лечение и рехабилитация (МБПЛР) С.“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], от [населено място], [улица], ет.3, ап.18, оспорва касационната жалба. Твърди, че решението на СРС почива на правилни и законосъобразни изводи, които кореспондират с материалния закон и събраните доказателства. Излага подробни съображения, че посочените като нарушени норми на чл.86, ал.1, т.1, вр. чл.81, ал.2, т.4 от ЗЗДр са бланкетни и не уреждат конкретно задължение, а изискват допълнителна конкретизация чрез описание на конкретно разписани задължения на правните субекти с оглед гарантиране на правото им на защита. Счита, че при издаване на АУАН и НП са допуснати съществени процесуални нарушения на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, които правилно са констатирани от районния съд. Претендира за оставяне в сила на обжалваното решение на СРС и присъждане на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна. Административен съд – София-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение № 169 от 11.01.2023 г. по нахд № 11594/2022 г СРС, НО, 130 – ти състав, е отменил НП № НП-77 от 19.08.2022 г., с което на „МБПЛР Сердика“ ЕООД на основание чл.221, ал.2 от ЗЗДр е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. нарушение на чл.86, ал.1, т.1, вр. чл.81, ал.2, т.4 на същия закон.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя О. Н. В., както и писмените доказателства по административно – наказателната преписка, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са съставени и издадени от компетентни длъжностни лица и в сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН. Като е анализирал приложимата правна уредба на чл.2, ал.1-3 и чл.24а от НОПДМП във връзка с чл.86, ал.1, т.1 и чл.81, ал.2, т.4 от ЗЗДр е приел, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, накърняващи правото на защита на санкционираното лице. Посочил е, че вменената за нарушена норма на чл.86, ал.1, т.1 от ЗЗДр е обща и не съдържа конкретно задължение, което да не е изпълнено или забрана, която да е нарушена. Наказващият орган следвало да посочи конкретно нарушение, което в случая не било налице. Непосочването на точна правна квалификация на твърдяното нарушение, без да е конкретизирано извършеното неправомерно деяние, водело до неяснота относно

това в какво се изразява изпълнителното деяние, с което са нарушени правата на пациента в нарушение на чл.42, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Намерил този порок за съществен с оглед правото на защита на уличеното лице и възможността на съда да провери фактическите обстоятелства при извършване на нарушението. В заключение е посочил, че в АУАН и в НП липсват конкретни факти и обстоятелства, сочещи в какво точно се изразява нарушението, посочено единствено като „в частта икономически права“, с оглед на което административнонаказващият орган (АНО) не бил дал правилна правна квалификация на нарушението.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 130-ти състав е валидно, допустимо и правилно.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

На основание чл.220 АПК съдът възприема правилно установената от районния съд фактическа обстановка:

Във връзка с подадена жалба от г-н Д. П. Б., като близък роднина на пациентката А. М. П., била извършена проверка на "МБПРЛ - Сердика" ЕООД, в хода на която била изискана медицинска и друга документация от лечебното заведение. При проверката било установено, че на 09.01.2022г. пациентката А. М. П. е хоспитализирана с "История на заболяване" (ИЗ) № 48/2022 г. и предварителна диагноза: "ИМИ в БЛСМА. Десностранна централна хемиплегия" по КП № 254 "Продължително лечение и ранна рехабилитация след острия стадий на исхемичен и хеморагичен мозъчен инсулт с остатъчни проблеми за здравето" в отделение по "Ф. и рехабилитационна медицина".

Приложен бил договор от 09.01.2022 г. за предоставяне на услуги, незаплатени от НЗОК, сключен между "МБПРЛ - Сердика" ЕООД и А. М. П. в качеството ѝ на пациент. В точка 2 от договора – Цени и плащане, т. 2. 1 било посочено: "За пакета от услуги и грижи Пациентът и/или Поръчителят се задължават да заплатят на Болницата сумата в размер на 1600 лева за срок от 20 дни".

Съгласно приложение 1 от договора, представляващо индивидуална оферта за комплексни медицински услуги на пациентката А. М. П., в частта „Допълнителни“ било отразено като поискана услуга: т.4.1. консултация със социален работник и т.4.2. консултация с психолог.

Лечебното заведение издало фактура № 00..10356/11.01.2022 г. и пациентката А. М. П. заплатила сума в размер на 1600 лв. Като основание на плащането било записано: „Рехабилитация след инсулт № 254 /период 20 дни от 09.01.2022 г. до 29.01.2022 г./“.

В хода на проверка е установено, че в ИЗ № 00048/2022 г. липсват приложени консултации с психолог и социален работник, докато тези социални услуги били заплатени от пациентката А. М. П.. Същите не били отразени като извършени и в епикризата.

В допълнение, лечебното заведение представило протокол за психологически консултации (10.01.2022 г. – 13.01.2022 г.), в т.6 от който фигурирало името на А. М. П.. Според документа: „От епикризата става ясно, че пациентката се възстановява след тежък инсулт, получен на 01.01.2022 г. Към момента на клинично-психологичното интервю А. е неконтактна и невербална, не реагира на сензорна стимулация...“.

Предоставена била финансова справка – отчет по случая на А. М. П., в която като вид процедури са описани: „Консултация с психолог – единична цена 50, брой пъти за периода – 2, сума в лева – 100. Консултация социален работник единична цена 30.00 лв., брой пъти за периода – 2, сума в лева – 60“. Според предоставената документация с пациентката била проведена само една консултация с психолог, а относно консултации със социален работник – не били предоставени протоколи или други документи за извършването им.

Въз основа на изложеното в АУАН и в НП е прието, че лечебното заведение е изисвало и получило заплащане за социални дейности, които не са били предоставени в пълен обем, а именно: една консултация с психолог и две консултации със социален работник не били предоставени изобщо, въпреки, че били заплатени и включени в общата стойност на услугата от 1600 лв.

Според контролните органи, с издаването на фактура № [ЕГН] от 11.01.2022 г. лечебното заведение е нарушило разпоредбата на чл.86, ал. 1, т. 1 от Закона за здравето, според който: "Като пациент всеки има право на зачитане на гражданските, политическите, икономическите, социалните, културните и религиозните му права", в частта: "икономическа права", във вр. чл. 81, ал. 2, т. 4 от ЗЗ, в който е разписано: "Всеки български гражданин има право на достъпна медицинска помощ при условията и по реда на този закон и на Закона за здравното осигуряване".

Прието е, че нарушението е извършено на 11.01.2022 г. – датата на издаване на фактурата и установено на 20.05.2022 г. – последната дата на извършване на проверката от ИАМН, възложена със Заповед № РД-13-430 от 29.04.2022 г., изменена със Заповед № РД-13-475 от 17.05.2022 г. на изпълнителния директор на ИАМН.

Въз основа на така направените констатации св.В. съставила срещу "Многопрофилна болница за продължително лечение и рехабилитация - Сердика" ЕООД Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № А-111/01.07.2022 г., за нарушение по чл. 86, ал. 1, т. 1, вр. чл. 81, ал. 2, т. 4 от Закона за здравето, извършено на 11.01.2022 г. в [населено място]. Въз основа на така съставения АУАН, на 19.08.2022 г. било издадено атакуваното нп, с което, при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, лечебното заведение било санкционирано с налагане на имуществено санкция в размер на 500 лева, на основание чл. 221, ал. 2 от Закона за здравето.

Разпоредбата на чл.81, ал.1 от ЗЗдр урежда общия принцип, че всеки български гражданин има право на достъпна медицинска помощ при условията и по реда на този закон и на Закона за здравното осигуряване. Втората алинея уточнява, че правото на достъпна медицинска помощ се осъществява при прилагане на следните принципи:

1. своевременност, достатъчност и качество на медицинската помощ;
2. равнопоставеност при оказване на медицинската помощ с приоритет за деца, бременни и майки на деца до 1 година;
3. сътрудничество, последователност и координираност на дейностите между лечебните заведения;
4. зачитане правата на пациента.

Съгласно чл. 86, ал. 1, т. 1 от ЗЗдр като пациент всеки има право на зачитане на гражданските, политическите, икономическите, социалните, културните и религиозните му права.

Съобразено с константната съдебна практика е даденото от районния съд тълкуване на посочените в АУАН и НП като нарушени разпоредби като бланкетни и не съдържащи конкретно правило за поведение или забрана. Тези норми уреждат общи принципи относно правото на достъп до медицинска помощ и не включват задължения за лечебните заведения, следователно не могат да бъдат нарушени поради своето естество и не пораждаат административнонаказателна отговорност сама по себе си.

Условията и редът за осъществяване правото на достъп до медицинска помощ са уредени от Наредбата за осъществяване правото на достъп до медицинска помощ (НОПДМП), издадена на основание чл.81, ал.3 от ЗЗдр. Визираната правна уредба налага при описание на нарушения, свързани с правото на достъп до медицинска помощ, т.е. нарушения на правата на пациентите, освен посочените като нарушени норми на чл. 86, ал. 1, т. 1 и чл. 81, ал. 2, т. 4 от Закона за здравето, да бъдат конкретизирани разпоредбите, които уреждат конкретно правило за поведение или забрана, която да бъде нарушена.

Съгласно чл.2, ал.3 от НОПДМП здравноосигурените лица имат право на достъп до медицинска помощ извън тази по ал. 1 и 2, както и на допълнително поискани услуги, свързани с оказването на медицинска помощ, които се заплащат по цени, определени от съответните лечебни заведения при спазване изискванията на наредбата. Налице е разлика между медицинска помощ, медицински услуги и допълнително поискани услуги.

Достъпът до болнична помощ е уреден в чл.19а - чл.33 от НОПДМП. Съгласно чл.24а, ал.1 от НОПДМП по време на своя престой в лечебно заведение, сключило договор с НЗОК за оказване на болнична помощ, здравноосигурените лица имат право срещу заплащане да получат следните допълнително поискани услуги, включващи:

1. подобрени битови условия - самостоятелна стая, в цената на която се включват всички допълнителни битови условия, със или без придружител по желание на пациента;
2. допълнително обслужване, свързано с престоя на пациента в лечебното заведение, извън осигурените здравни и общи грижи - самостоятелен сестрински пост, допълнителен помощен персонал, меню за хранене по избор, съобразено със съответния лечебно-диетичен режим;
3. избор на лекар или екип от медицински специалисти.

Сред визираното изброяване на допълнителни услуги по чл.24а, ал.1 от НОПДМП процесните социални услуги могат да попаднат единствено в т.2 – допълнително обслужване.

Съгласно чл.24а, ал.3 от НОПДМП лечебните заведения имат право да предоставят срещу заплащане допълнително поискани услуги, свързани с осигуряване на допълнителен помощен персонал, само в случай че са осигурили необходимите общи грижи за пациентите и поисканите услуги се различават от тях. Липсва легална дефиниция на „допълнителен помощен персонал“. Дължим е извод, че изброяването в чл.24а, ал.1, т.2 от Наредбата е неизчерпателно - самостоятелен сестрински пост, допълнителен помощен персонал, меню за хранене по избор, съобразено със съответния лечебно-диетичен режим.

От друга страна и съгласно чл.2, ал.4 от Закона за лечебните заведения (ЗЛЗ) лечебните заведения могат да предоставят социални услуги и интегрирани здравно-социални услуги при условията и по реда на Закона за социалните услуги (ЗСУ). Потвърждава се направения по-горе извод за наличие на разлика между медицинска помощ, медицински услуги и допълнително поискани услуги, като е спорна квалификация на процесните услуги, наименовани в АУАН и НП като социални услуги.

Консултирането е сред основните социални дейности по чл.15, т.1 от ЗСУ, които могат да се предоставят и в лечебни заведения (чл.17, ал.5 от ЗСУ). Съгласно чл.136, ал.1 от ЗСУ социалната работа, извършвана от наети за целта служители в лечебни заведения, институции в системата на предучилищното и училищното образование, детски ясли, места за лишаване от свобода и в места за подкрепа на деца с противоправно поведение, се финансира от съответните органи, отговорни за ръководството на тези заведения или институции. Дължим е извод, че процесните допълнителни услуги, заплатени от пациента, независимо, че са именувани като „социални услуги“ не се регулират от ЗСУ. Това е така, тъй като санкцията не е наложена на лечебното заведение в качеството му на доставчик на социална услуга, поради което правна квалификация на нарушението следва да се даде с оглед качеството на субекта на нарушението – многопрофилна болница за продължително лечение и рехабилитация.

Дейността на лечебните заведения и на медицинските и другите специалисти, които работят в тях, се осъществява при спазване на медицинските стандарти за качество на оказваната медицинска помощ и осигуряване защита на правата на пациента (чл.6, ал.1 от ЗЛЗ).

Съгласно чл.6а, ал.1 и ал.2 от ЗЛЗ медицинските стандарти по чл. 6, ал. 1 определят минималните задължителни изисквания към структурите за осъществяване на дейностите по определени медицински специалности или изпълнение на отделни *медицински дейности* за осигуряване на качествена профилактика, диагностика, лечение, рехабилитация и здравни грижи за пациента. Медицинските стандарти съдържат:

1. основна характеристика на медицинската специалност/медицинската дейност;
2. изисквания към лицата, осъществяващи професионална дейност по медицинската специалност/медицинската дейност;
3. изисквания за осъществяване на дейностите по медицинската специалност/медицинската дейност в структури на извънболничната и болничната помощ и в лечебните заведения по чл. 10;
4. критерии за качество на изпълняваните дейности по медицинската специалност/медицинската дейност.

Разпоредбата на чл.19, ал.1 от ЗЛЗ определя лечебното заведение за болнична помощ като заведение, в което лекари с помощта на други специалисти и *помощен персонал* извършват всички или някои от конкретно изброени дейности, сред които не са посочени дейности като процесните – консултации с психолог и социален работник.

Съгласно чл.22а от ЗЛЗ в болницата за продължително лечение и рехабилитация (като процесната) се осъществяват дейностите по чл. 21 и 22 - в болницата за продължително лечение се приемат лица, нуждаещи се от

продължително възстановяване на здравето, и лица с хронични заболявания, изискващи грижи и поддържане на задоволително телесно и психическо състояние. В болницата за рехабилитация се приемат лица, нуждаещи се от физикална терапия, моторна и психична рехабилитация, балнео-, климато- и таласолечение.

Видно от утвърден ценоразпис на всички медицински и други услуги, предоставяни от „МБПЛР Сердика“ ЕООД лечебното заведение предоставя: рехабилитация и физиотерапия, медицински грижи, санитарни услуги, подобрени битови условия, социални услуги, административни услуги, рентген, комплексни медицински услуги, хематология, имунохематология, клинична химия, тиреоидна функция, микробиология и др. Процесните услуги попадат сред определените от самото лечебно заведение „социални услуги“ – консултация със социален работник 30 лв. и консултация с психолог – 50 лв. Тези услуги са включени в индивидуалната оферта за комплексни медицински услуги към договора от 09.01.2022 г. Според финансова справка – отчет по случая на А. П. в общата сума от 1600 лв. са включени 60 лв. за 2 консултации със социален работник и 100 лв. за 2 консултации с психолог, като в случая липсват доказателства, че лечебното заведение е предоставило услугите: една консултация с психолог и 2 консултации със социален работник.

Неправилно е становището на наказаното дружество за недоказаност на нарушението, извършено чрез бездействие. Лечебното заведение се е задължило чрез договор и индивидуална оферта към него да предостави конкретно посочени в тях услуги, вкл. процесните социални услуги. В хода на извършената му от контролните органи проверка безспорно негова е тежестта да представи документация за реално осъществяваните услуги. Тъй като същите не са медицински услуги, не са свързани с поставена диагноза и ползвана клинична пътека, безспорно те не се посочват в издадената епикриза. Това обаче не изключва задължението на лечебното заведение да създаде необходимата документация за предоставените от него услуги именно за целите на доказване на тяхното реално осъществяване. Липсата на такава документация правилно е възприета от АНО като неизпълнение на задълженията от страна на лечебното заведение. Няма спор, че общата заплатена сума от 1600 лв. включва 2 консултации със социален работник и 100 лв. за 2 консултации с психолог, т.е. заплатена е договорена услуга, която обаче не е предоставена. С това безспорно е доказано неизпълнение на задължение от страна на лечебното заведение, респ. накърняване на икономическите права на пациента, който е заплатил услуга, която не му е предоставена.

Касационната инстанция, в решаващия си състав, намира нарушението за коректно описано от фактическа страна в АУАН и НП. Случаят на пациентката А. П. е описан безпротиворечиво, ясно и с относимите подробности, позволяващи на уличеното лице да разбере повдигнатото му административнонаказателно обвинение – договорени и заплатени социални услуги за 1 консултация с психолог и 2 консултации със социален работник, които не са предоставени в пълен обем. Правилно е определена и датата на нарушението – датата на издаване на спорната фактура от 11.01.2022 г. В тази насока съдебната практика на касационните състави на АССГ е

безпротиворечива, напр. по нахд № 4480/2021 г., нахд № 9866/2021 г., нахд № 3097/2021 г., нахд № 2876/2021 г. на настоящия касационен състав и др. Спорна е правната квалификация на нарушението, а именно достатъчно ли е в случай като процесния като нарушени да се посочат единствено разпоредбите на чл. 86, ал.1, т.1 и чл. 81, ал. 2, т. 4 от Закона за здравето.

Независимо от спецификата на случая, който касае „социални услуги“, съдът приема, че не е налице основание да се отклони от стабилната практика на касационната инстанция относно бланкетния характер на посочените в АУАН и НП нарушени разпоредби. Дължимо е било допълнително конкретизиране на задълженията на лечебното заведение по чл.2, ал.3 и чл.24а, ал.1, т.2, вр. ал.3 от НОПДМП, респ. посочването и на тези норми като нарушени. Неправилна е тезата на касатора, че допълнителните услуги не попадат в предметния обхват по чл.24а от НОПДМП, тъй като представлявали допълнителна такса въз основа на индивидуална оферта и не кореспондирали с оказаната медицинска помощ. Дори да не може да ги квалифицира като такива по чл.24а от НОПДМП, АНО дължи пълна и правилна квалификация на нарушението. Недопустимо е тези съображения да се навеждат за първи път с касационната жалба.

Посочи се наличието на разлика между медицинска помощ и допълнителни услуги. Нарушението на което и да било от тези услуги – медицински или допълнителни, следва да намери своята правилна правна квалификация. По отношение на процесните допълнителни услуги, които нямат връзка с оказаната медицинска помощ, задължението на лечебното заведение произтича от чл.2, ал.3 и чл.24а, ал.1, т.2, вр. ал.3 от НОПДМП. Дори да намира, че услугите са извън обхвата на приложението на чл.24а от НОПДМП, тези обстоятелства недопустимо се сочат едва с касационната жалба, докато нарушената правна норма следва да бъде коректно посочена още при образуване на административнонаказателното производство, което в случая не е сторено, както правилно е посочил СРС. Непосочването на тези конкретизиращи изискуемото поведение на наказаното лице норми в АУАН и НП правилно е възприето от районния съд като съществено процесуално нарушение – самостоятелно основание за отмяна на НП.

Непосочването на точна правна квалификация, относима към извършеното нарушение, води до неяснота относно това в какво се изразява изпълнителното деяние, с което е нарушено правото на съответния пациент. Не са спазени изискванията на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, които регламентират задължителните реквизити от формата на АУАН и НП и гарантират реализиране на правото на защита на привлечения към административнонаказателна отговорност, както и възможността за съда да провери доказаността на фактическите обстоятелства при извършване на нарушението и относимостта им към приложената санкционна норма. Порокът е от категорията на съществените, който във всички случаи е самостоятелно основание за отмяна на НП, тъй като е довел до нарушаване правото на защита на нарушителя.

В този смисъл са: Решение № 2076 от 30.03.2021 г. по адм. д. № 825/2021 г. на АССГ, Решение № 1070 от 21.02.2022 г. по адм. д. № 9004/2021 г. на АССГ, Решение № 1754 от 18.03.2021 г. по адм. д. № 219/2021 г. на АССГ, Решение

№ 2512 от 15.04.2022 г. по адм. д. № 510/2022 г. на АССГ, Решение № 4273 от 24.06.2022 г. по адм. д. № 2461/2022 г. на АССГ, Решение № 6277 от 28.10.2022 г. по адм. д. № 4128/2022 г. на АССГ, Решение № 7596 от 12.12.2022 г. по адм. д. № 8584/2022 г. на АССГ, последното постановено по отношение на същото лечебно заведение и др.

Съдът не установи допуснати нарушения на съдопроизводствените правила. Касационният състав счита, че районният съд е спазил служебното начало като за изясняване на фактическата обстановка по делото са събрани достатъчно писмени и гласни доказателства, които са обсъдени поотделно и в съвкупност. По този начин е била изяснена обективната истина и решението не почива на предположения. Съгласно данните по делото и на двете страни е дадена еднаква възможност да упражнят процесуалните си права. Не е бил нарушен принципът на състезателност в процеса.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора съгласно чл.63д, ал.1 ЗАНН на ответника по касация се дължат сторените разноски. Основателно е възражението на касатора по чл.63д, ал.2 ЗАНН за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение от 1500 лв. Случаят не е сложен от фактическа и правна страна, в касационното производство не се извършват процесуални действия по събиране на доказателства, а правния спор е разрешен съобразно обилна и безпротиворечива съдебна практика. По изложените съображения претендираните разноски за адвокатско възнаграждение следва да бъдат намалени до минимума по чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 400 лв.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 Административен съд – София град , XVIII – и Касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 169 от 11.01.2023 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 130 – ти състав по нахд № 11594/2022 г.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ да заплати на „Многопрофилна болница за продължително лечение и рехабилитация Сердика“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], от [населено място], [улица], ет.3, ап.18, разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв.

Решението е окончателно и на основание чл. 223 ГПК не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

